

קול התורה

באלעד

העלון לשבת קודש

פרשת בהר בחקתי תשפ"ו

גליון מס' 1266

הדלקת נרות:

6:57

צאת השבת:

8:06

חזו"א:

8:12

ר"ת:

8:41

דבר המערכת

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית... וציויתי את ברכתי (כ"ה, כ"כ"א).

הרה"ג רבי נחמיה זלץ ר"מ ישיבת "אבן האזל"

סוגיא מהפרשה

"וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך" [כה, יד]

בבכורות דף יג. ילפי' מהאי קרא דעמיתך, דישאל קונה בחד קנין ונכרי בקנין אחר, ולהכי נקט שם ר"י דישאל קונה במעות ונכרי במשיכה, ולר"ל ישראל במשיכה ונכרי במעות

בדין קנין כסף ומשיכה במקח מתנה ומציאה

בקנין נפעלת ע"י המקנה - להקנות, ודעת הקונה נצרכת רק כדי להתרצות לקנות,

אבל המקנה הוא פועל את מהות הקנין, או שהוא איפכא דאף במקום מקנה, הקונה פועל את מהות הקנין - לקנות, ורק צריך את התרצות והסכמת המוכר שיקנה הקונה את החפץ

דהשתא אם נימא דהמקנה פועל הקנין, א"כ ודאי חלוק מקח ממציאה ומתנה שאין מקנה ונפעל הקנין ע"י הקונה, דבמקח שהמקנה פועל הקנין אין כוונתו לקנין מועילה אלא בקנין כסף שקבלתו וזכייתו בכסף הקונה היא פועלת הקנין ונמצא ששייך המקנה שהוא פועל הקנין גם במעשה הקנין ולא מהני קנין משיכה שנפעל רק ע"י הקונה, דאין מעשה דלוקח מהני לפעול חלות קנין הנפעל ע"י מוכר, אבל במציאה ומתנה שהקונה פועל עצם הקנין שפיר מהני ע"י משיכה שהוא מעשה הנפעל ע"י הקונה שהוא פועל גם את דעת ומהות הקנין, ולהכי נקטי תוס' דבמציאה ומתנה מהני משיכה

אמנם בדעת הרמב"ם צ"ל דנקט דגם במקום מקנה, הקונה פועל הקנין, ודעת המקנה אינה אלא התרצות והסכמה וכיון דחזינו דלא מהני משיכה במקח, אין סברא לחלק דכיון דבמציאה ומתנה לא שייך קנין כסף מהני משיכה, זה אינו אלא מדחינו במקח דלא מהני משיכה אף שהקונה פועל הקנין וא"כ היה להחשיב מעשה המשיכה הנפעל ע"י הקונה שהוא פועל הקנין כקנין טוב, ומדלא מהני ע"כ דליתא להא' קנין בישראל ולא מהני בכל גוונא גם במציאה ומתנה

בעוד אופן נראה לבאר הפלוגתא עפ"י מה דיש לחקור בעיקר גדר מעשה קנין [ומטו בי מדרשא כדרך שכ' החזו"א בשם אביו, ודרכו של הגרש"ש צ"ל] דהא ודאי דמעשה קנין בלי דעת לקנות לא מהני ומאידך דעת לחזירה נמי לא מהני, וא"כ באופן א' יש לבאר שהקנין בעצמותו נפעל ע"י הדעת לקנות אלא שבלי מעשה קנין אין גומר האדם בליבו באופן מוחלט, והמעשה מביא דעת האדם לדעת גמורה הנקראת גמירות דעת שהיא פועלת הקנין, ובאופן ב' י"ל איפכא, שהפועל וגוף הקנין הוא אכן המעשה קנין, אלא שבלי הדעת אינו מעשה קנין אלא מעשה קוף בעלמא, ועכ"פ לא מעשה קנין, וע"י הדעת לקנות ע"י מעשה זה, נחשב המעשה למעשה קנין והוא פועל החלות קנין

המשך בעמוד 3

וידוע לתמוה דמאחר דמעשה הקנינים הוו עשייה ממונית אשר בכחה לקנות ואינם מצוות, מה שייך לחלק בזה בין ישראל לגוי, ועד"ז הק' תוס' בקידושין דף כה: ע"ד רשב"ם שפי' שמסירה לא קניא ברה"י משום שאפשר במשיכה החשובה ורק ברה"ד ש"א במשיכה קונה במסירה, והק' ר"ת "וכי משיכה ומסירה מצוות הן שאין לעשות אלא מן המוכרח" והנה למאי דקיי"ל כר"י דד"ת מעות קונות, נחלקו הראשונים בפלוגתא רבתי איך קונים ד"ת במתנה ומציאה - דלא שייך בהו קנין כסף, דעת הרמב"ם הביאו הריטב"א בכ"מ דף מ"ז: דאף מתנה אין נקנית במשיכה לר"י כמו במקח ונקנית רק בחליפין חצר או אגב, אמנם דעת תוס' בע"ז דף עא. דמציאה ומתנה כיון דליכא כספא כו"ע מודו דקני במשיכה, ונראה לבאר סברת פלוגתתם בכמה דרכים וכמו שיבואר

לפ"י היה נראה לבאר דסברת פלוגתתם, דהרמב"ם נקט דהא דלר"י ישראל לא קני במשיכה היינו דאין נחשב לקנין גביה וא"כ ה"ה במתנה לא הוי קנין, אבל תוס' נקטו דשפיר שייכא משיכה אף בישראל אלא דכיון דאפשר ע"י כסף דעדיף ממשכה, לא קני במשיכה, ולהכי כל דליכא כסף כמו במתנה ומציאה שפיר קונה ע"י משיכה, ובדעת הרמב"ם שלא פ"י כן נראה דנקט כק' ר"ת דאין קנינים מצוות שצריך להעשות מן המוכרח, וע"כ הא דל"מ משיכה בישראל היינו משום דאינו קנין לגביה, אמנם תוס' בע"ז נקטו דסברת רשב"ם שדייק דרבות בקנינים, והיכא דאפשר לקנות בקנין החשוב יותר אין קונה בפחות ושפיר י"ל דהא דלא קונה במשיכה במקח היינו משום שיש קנין עדיף - כסף

אמנם נראה לבאר סברת פלוגתתם באופן א' ומש"כ תוס' דבמתנה מהני משיכה כיון דליכא כספא אין כוונתם דליכא קנין עדיף אלא הוא סברא בעצם הקנין וכמו שיבואר, דהנה באמת חלוק מעשה קנין במקח דאיכא דעת מקנה למתנה דליכא, והיינו דבמקום דאיכא מקנה יש לחקור וכבר נחלקו בזה רבוותא האם המקנה הוא פועל הקנין, ואף שהקונה הוא עביד למעשה הקנין מ"מ הדעת

"וורט" נפלא כתוב ב'נועם אלימלך', בשם אחיו רבי זושא מאניפולי צ"ל: אם בני ישראל ישאלו "מה נאכל"- יהיה צורך לצוות את הברכה. אך אם היתה בהם אמונה תמימה, מבלי להקשות קושיות, כי אז היתה הברכה מצויה מאליה... **בדומה** לכך הסביר גם הגאון רבי לייבוש חריף צ"ל, שאם יהודי משליך את יהבו על הקב"ה ובוחס בטחון מלא, מבלי לתהות או לשאול שאלות, הרי הוא אינו זקוק לברכת שפע, כפי שאמר הכתוב בהמשך פרשת השבוע בברכות של פרשת בחקתי (כו, ה) "ואכלתם לחמכם לשובע" היינו "אוכל קמעה ומתברך במעיו". אך אם ישאלו הם "מה נאכל" והוכיח בכך שאין בטחונם מושלם, לפיכך "וציויתי את ברכתי", שהתבואה בשדה ויחד זה יגדל וירבה העמל, בעוד שבאכילת גופה לא תהא שרירה הברכה...

עומדים אנחנו כשבועיים לפני יום מתן תורתנו הקדושה ועלינו להתנער כבר מחיי היום-יום ולהתחיל לחשוב בריצות כיצד להתכונן באמת לקבלת התורה. אחד הדברים בהם ניתן להתחזק הוא לשקוע כמה שיותר בעמל התורה, מבלי לחשוב ולחשבון כה הרבה "מה נאכל". היכן נשקיע? ואיזה מדד יותר רוחני? המשיג דמיון ופוניב'ז מרן הגר"י לעווינשטיין צ"ל אמר כי מעולם לא עזב אדם אף לימוד תורה בגלל שלא היה מה לאכול באותו היום, תמיד אנשים עזבו את הלימוד לטובת עסק הפרנסה מפני שחששו הם שמחר לא יהיה להם מה לאכול. אך האמת היא, שמי שהסתדר והצליח לאכול ולחיות היום, יצליח בזכות שקיעותיו בתורה ובטחונו בהקב"ה. לאכול ולהתפרנס גם מחור, וזו מדרגת חכמי התורה.

אברכי הכוללים השקועים בתורה, רואים הרי בחוש כיצד למרות כל הרדיפות וגזירות השלטונות מצליחים הם לחיות ולפרנס את בני משפחתם, יום ועוד יום, שבוע ועוד חודש, שנה ועוד שנה, למרות שמשכורתם כה דלה ולמרות כל הצרכים והדברים הנדרשים. נכון, האברכים חיים בפשטות רבה, מצטמצמים ולא מבזבזים, קונים רק מה שנוחו באמת ומכלכלים את צרכיהם בתבונה, אך עדיין הניסים הגלויים באחזקת כל חודש, מוכיחים כי המאמץ והבוסתן - זוכה להצלחה ולסייעתא דשמיא, לברכת שמים מיוחדת בנכסיו ובפרנסתו.

והנה, בפרשה זו בה אנו זוכים לראות את הברכות המובטחות ללומדי תורה, ומאידך הקללות אותם מביאים בשל אותם אלו שאינם עוסקים בתורה ובמצוותיה, לא נוכל להחריש על הפגיעה הנוראה בלומדי התורה ומכבדיה, כאשר מלבד הפגיעה המתמשכת של השלטון הארצי, לצערנו, נכראה הדבר מחלחל גם בשלטון המקומי במקומות אחרים וגם כאן, כשהזלזול והפגיעה ברבנים ותלמידי חכמים מתגבר מיום ליום. ואין לנו אלא להביע מחאתנו, כאשר הרה"ג רבי שי עובד שליט"א רב קהילת "חיים שאל", הפועל שנים רבות לחזק את לומדי התורה ואנשי הקהילה, הוכה השבוע לעיני כל ע"י שוטרים, כאשר הורגש הזלזול ברבנים ובתלמידי חכמים שהם נחשפים לו כאן לאחרונה. יחד עם זאת, יש לציין, כי בכדי לתקן את כבוד התורה בעירנו ושלא יישנה הדבר ח"ו, הזמין מורנו המרא דאתרא הגרש"ז גרוסמן שליט"א את האחראים במשטרה בעיר ואת המפקדים הממונים עליהם מתחתן 'ראש העיר' בכדי לברר את הדבר החמור של פגיעה ברב בישראל ולדאוג שח"ו לא יישנה הדבר, במפגש המיוחד השתתפו הרה"ג רבי שי עובד שליט"א ובכירי המשטרה עם מפקד משטרת ראה"ע סג"צ יאיר חנונה, והרב יוסף לוי המקשר שנים רבות בין הקהילה למשטרה ועוזר לציבור בכל הנדרש. במהלך הפגישה הביע המפקד בשם המשטרה את צעריו על המקרה החמור, כשהוא מוסיף כי הוא מקווה להמשיך את שיתוף הפעולה עם הרבנים שליט"א לטובת העיר, כפי שהיה תמיד. ואנו מקווים שדי יהיה בזה לתקן את כבוד התורה בעירנו, ולוואי וישכילו ראשי השלטונות בעיר ומחוצה לה להפנים את הדבר וילמדו מהנהגות המשטרה איך צריך לנהוג עם ח"ו רבנים, להסיר קיסרו מעירנו. והוא רחום יכפר עוון.

ומכובדה של תורה לשמחת התורה, בשבוע זה של סיום לימוד ספר ויקרא, זכו בני קהילת "נוסח אשכנז" לשמוח עם התורה בשמחת "הכנסת ספר תורה" לבית מדרשם, אשר נתרם ע"י גב' גוטמן תח"ל לע"נ הוריה הי"ד שנספו בשואה ועוד מבני משפחתה ז"ל, סיום כתיבת ספר התורה בכתיבת האותיות האחרונות נערכה אצל ש"כ משפחת שטרן שליט"א, בהשתתפות רבנים ואישי ציבור, כאשר עם סיום כתיבת ספר התורה, פרצה שירת "מה אהבתי תורתך" מכל הנוכחים, כשמיד לאחר מכן החלה התהלכה המסורתית לכבוד התורה בהשתתפות הרבנים שליט"א, בני הקהילה וקהל חוגג, כאשר המשתתפים רוקדים ומפזזים בשמחה של מצוה, והריקודים והשירה לכבוד התורה ממשיכים בהיכל בית הכנסת.

בסעודת המצווה שנערכה לאחר מכן נשאו דברים מורנו המרא דאתרא שליט"א כשדבריו אף עמד על הזכות של התורמת שזכתה להיצל מהשואה הנוראה, וזוכה כעת לתרום ספר תורה לבית כנסת חשוב אשר בו נצרך ספר התורה הזה שיזכו להשתמש בו בעז"ה. ויהיה לה לזכות גדולה ויתקיים בה ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם. כמ"כ נשאו דברים הרה"ג רבי ראובן דינין שליט"א, הרה"ג צבי ארנון שליט"א רב הישוב ניר גלים, ובני המשפחה הר"ר שמחה שטרן והר"ר משה שטרן שליט"א. כאשר כולם ציינו את השמחה הגדולה בתורה ובגוננה בפרט בימים אלו של ההכנה לקבלת התורה. בסיום המעמד הודו בני הקהילה לתורמים ולגביה"כ, כשהעידו על תחושת ההתרוממות במעמד זה.

נזכה כולנו להתחזק במידת הבטחון, נחשוב פחות על צרכי החומר ונתמקד ברוח, נכבד את הרבנים והתלמידי חכמים וכך נזכה להיכנס לחג מתן תורתנו ברוממות הנפש ולקבלת התורה מאהבה.

שבת שלום

להולדת הבן

הרב **שי מנחם יצחק ומש'**

להולדת הבן-הנכד

הרב **משה חיון ומש'**

וחמיו הרב **ארוך אבוטבול ומש'**

הרב **ברוך סטפנסקי ומש'**

וחמיו הרב **משה ליפשיץ ומש'**

השלום זכר יתקיים א"י"ה בליל ש"ק

ברח' חנוי המעגל 14

הרב **יהודה שניידר ומש'**

וחמיו הרב **דב פריס ומש'**

השלום זכר יתקיים א"י"ה בליל ש"ק

ברח' התאנה 8

להולדת הבת-הנכדה

הרב **שלמה אברג'ל ומש'**

ואביו הרב **יצחק אברג'ל ומש'**

וחמיו הרב **מרדכי אוזן ומש'**

בהכנסו לנועם עול תו"מ

הרב **דב זילברברג ומש'**

ובנם הבח' **אליהו שיחי'**

הרב **אברהם ליסטוקין ומש'**

ובנם הבח' **אליהו לייב שיחי'**

הרב **יהודה פוליאס ומש'**

ובנם הבח' **ישעיהו שיחי'**

הרב **יונתן שלומוביץ ומש'**

ובנם הבח' **דניאל שיחי'**

באירוסי הבן

הרב **ישי בבי ומש'**

ובנם החתן **איתמר שיחי'**

באירוסי הבן והבת

הרב **ערן וינברגר ומש'**

ובנם החתן **משה אליהו שיחי'**

עב"ג בת

הרב **שמואל אידלמן ומש'**

בנישואי הבן

הרב **נריה דמארי ומש'**

ובנם החתן **אריאל שיחי'**

אורח חיים

מנהגי הספירה מל"ג בעומר והלאה (המשך)

טעם שמחמירין לנהוג באבלות גם לאחר מל"ג בעומר

ולפי"ז למנהגינו שנוהגים באבלות עד ל"ג בעומר, א"כ מל"ד בעומר ואילך יש להתיר הן בנשואין ותספורות, וכן ריקודים ומחולות מעיקר המנהג, [כמו שהבאנו כן מהב"י], אמנם הבאנו שיש פוסקים שסוברים שבנשואין נהגו להחמיר עד שבועות, [והבאנו שהחת"ס החמיר בתספורות מל"ג בעומר ואילך והקל בנשואין], ובמנהגי אר"י סימן י"ח ס"ק ב' כתב שהמנהג שלא לערוך נשואין עד ר"ח סיון [חוץ מל"ג בעומר], ועיין בט"ז ס"ק ב' שכתב והמנהג בכל המקומות שאין עושים נשואין אלא ביום ל"ג בעומר, לא לפני ולא אחריו עד העצרת, ואין לזה טעם וכו', וי"ל דודאי העיקר שאחר ל"ג בעומר לא מתו תלמידי ר"ע, ואפילו הכי נוהגין קצת אבלות מחמת גזירת תתנ"ו שהיתה באשכנז בין פסח לעצרת, כמו שמפורש ביוצרות ופיוטים שאנו אומרים בשבתות ההם, כן נראה טעם המנהג שלנו שאין נושאים אחר ל"ג בעומר, אבל להסתפר ודאי שרי אחר ל"ג בעומר, שמחמת גזירה זו לא החמירו אלא בשמחה יתירה של נשואין, מה שאין כן קודם ל"ג בעומר שמתו תלמידי ר"ע ומוטל על כל העולם להתאבל בשבילם, החמירו טפי אפילו בתספורות, ע"כ. ובשעת הדחק מקילים בנשואין, וכמו שהבאנו לעיל מהח"ס שמיים ל"ג ואילך אינו מנהג קבוע.

וראה מש"כ בסידור פסח כהלכתו ח"ב פרק י"ב הערה 14 עוד טעם מדוע החמירו קצת באבלות גם לאחר ל"ג בעומר, וע"ש בהערה 50 דאפשר דהחמירו בו משום ספק לפי איזה מנהג יש לנהוג כמו שהבאנו לעיל בס"ק א', ובנשואין שהוא שמחה גדולה החמירו, ובתספורות שיש בזה צער הקילו, ע"ש,

ובפשטות הטעם שהחמירו הוא משום דלא מסמנא מילתא בימים אלו, וכן המנהג כיום להחמיר בנשואין אחר ל"ג בעומר עד ר"ח סיון, ויש שהחמירו עד שלושת ימי ההגבלה. אבל בתספורות נוהגים להסתפר אחר ל"ג בעומר, בפרט למספרים את הזקן. מלבד למחמירים כהאר"י ול"ל שהורה שלא להסתפר כל מ"ט ימי הספירה. ומחלקים בימים אלו בין תספורות לבין נשואין, מהסעמים שכתבנו.

ריקודים ומחולות לאחר ל"ג בעומר

זולגבי איסור ריקודים ומחולות של רשות מל"ד בעומר ואילך, עיין בא"ר ס"ק ב' שהסתפק אם מותר עד ר"ח אייר ומר"ח סיון עד שבועות ע"ש, [ומשמע דעד ר"ח סיון יש להחמיר], והביאו בפרמ"ג א"א ס"ק א' ובמ"ב בשעה"צ ס"ק ד', והוסיף השעה"צ שהספק הוא לאותן הנוהגין להסתפר אז, והיינו שסוברים שריקודין ומחולות הם יותר חמורים מתספורות, ואפילו מי שנוהג להסתפר אפשר שריקודין ומחולות אסורים, והוא חידוש גדול שיהיה חמור מתספורות, ואפשר משום דבמניעת תספורות יש צער גדול לאדם, ולא החמירו בזה מל"ד בעומר, משא"כ ריקודים ומחולות זה רק מניעת שמחות יתירות, החמירו קצת, וצ"ע.

אמנם לפי"ז אפשר דשמיעת שירים מטייפ שנהנה מזה אך אינם ממש ריקודים ומחולות, והוא באמת קל יותר כ"פ מריקודים ומחולות, יהיה קל יותר לאחר ל"ג בעומר ואפשר להקל לשמע לאחר ל"ד בעומר. וכן שמעית מהגר"ג קרליץ זצ"ל ומעוד פוסקים שיש להקל בזה, ועכ"פ כשאינו דרך שמחה יתירה, ויש שנהגו להחמיר בריקודים ומחולות עד ר"ח סיון, וכן שמעתי בשם הגרש"ז אורבך זצ"ל, אבל לקטנים יש להקל לכוע"מ בימים אלו מל"ד בעומר, גם לקטנים שהגיעו לגיל חינוך.

אמירת שהחיינו לאחר ל"ג בעומר

ולגבי אמירת שהחיינו בימים אלו, נראה דלכוע"מ יש להקל מל"ד בעומר ואילך, ורק בל"ג מים ראשונים החמירו שלא לומר שהחיינו, כמו בימי פורעניות שיש להמנע מאמירת שהחיינו, ומברכים רק כשנזדמן להם דבר שחייבים לברך שהחיינו, אבל מל"ד בעומר אינם נחשבים כימי פורענות ממש.

לסכנת חיים על ידי ערפה המואביה ובניה, שרצו לרצחו נפש, ודוד עלה למעלה והם נעצו חרב בקרקע, כדי שדוד המלך יפול על החרב וימות, ואמר אבישי שם משמות הקודש והעמיד את דוד בין שמים

לארץ וכן הצילו. שואלת הגמרא: מדוע דוד עצמו לא השתמש בשם משמות הקודש והציל את עצמו? ותירצה הגמרא: אין חבוש מוציא עצמו מבית האסורין. ופירש רש"י: "אין חבוש" - אין דעתו מכוונת לומר השם, עכ"ל.

וכתב על כך הבאר שבע (שם): "קשה לי על פירושו שהרי בפרק קמא דברכות (ה, ב) נמי אמר לשון זה בעיניה גבי רבי יוחנן חלש עאל לגביה

מורנו המרא דאתרא שליט"א

כתבנו בגליון הקודם לגבי מנהגי ימי הספירה מל"ג בעומר, והבאנו שיש בזה ארבעה מנהגים באיזה זמן נוהגים אבלות על מיתת תלמידי ר"ע, לגבי תספורות, ריקודים ומחולות ונישואין. והשאלה אין לנהוג מל"ג בעומר והלאה בדברים האלו.

ונראה בזה ג' שיטות:

יש סוברים שתספורות אינו אסור אז לכוע"מ, ויש שאסרו תספורות כל הימים שבין פסח לעצרת, ויש שחילקו שתספורות הותרו להסתפר מל"ג בעומר ואילך אבל אין לישא אשה אז.

אבל הב"י כתב שם, ודע דכשם שמתיר להסתפר מל"ג ואילך כך מותר לישא אשה, דכיון שפסקו אז למות למה יהיה אסור לישא אשה, וכ"כ הרד"א, ורבינו שלא הזכיר אלא שמסתפרים נקט חזא מינייהו, [אמנם מסדר הלשון בטור לא משמע כן, וצ"ב], והיינו שסובר הב"י שאין לחלק בין איסור תספורות לנשואין ושניהם מותרים לאחר ל"ג בעומר, והב"ח שם דייק מדברי הטור, שנשואין נהגו בכל המקומות לאיסור גם אחר ל"ג בעומר, ובתספורות יש מקומות שנהגו איסור ויש מקומות שנהגו היתר, ועכשיו נוהגין בכל המקומות שלא להסתפר. עכ"פ נראה דאיסור נישואין חמור יותר מתספורות, שיש שהקילו לגמרי בתספורות מל"ג בעומר ואסרו בנישואין, וכן דעת הט"ז בס"ק ב' ע"ש, [ועיין בשו"ת ח"ס אור"ח סימן קמ"א שכתב, ואפשר דנשואין הוה מצוה ולפעמים הזמן דחוק וכו', ואע"כ דמלשון הטור משמע דחומר מנהג איסור נשואין פשטה טפי בכל העולם יותר מאיסור תספורות, מ"מ לא פשטה אלא עד ל"ג בעומר, ומנהג אשכנז מל"ג בעומר ואילך אינו מנהג קבוע כ"כ, והואיל והוא מצוה אפשר שלא החמירו וכו', ובתספורות החמירו ע"ש, והיינו דאף שאיסור נשואין פשט יותר מאיסור תספורות, אבל מל"ג בעומר ואילך הקילו בנשואין משום מצוה יותר מתספורות, ונראה שנהגו להחמיר באיסור תספורות עד העצרת. ועיין בשו"ת מנחת יצחק ח"ד סימן פ"ג ס"ק ח' מה שביאר על פי יסוד זה.

אבל ברוב האחרונים נראה שאין הבדל בין נשואין לתספורות ודין אחד להם, כמש"כ הב"ח, וכ"כ הלבוש ושכנה"ג, ומג"א ס"ק ב' ופר"ח סעיף ג', ומ"ב ס"ק ה', וכ"כ בכה"ח ס"ק י"ב].

גרשאים לנהוג בכל מקום באיזה מהמנהגים שרוצים, מ"ב שם ס"ק ט", וע"ש בשעה"צ ס"ק י"ד שהביא מהח"י דבספק אין להחמיר בדבר שהוא רק מצד המנהג ע"ש. ואם אינו יודע את מנהג המקום, כגון בעיר גדולה, או שאין מנהג ברור, או שיש כמה מנהגים בעיר, ינהג באיזה מנהג שירצה, שכל המנהגים שיטה אחת שמתאבלים ל"ג ימים ואח"כ מותר, ויש רק חילוק מנהגים באיזה ימים מתחילים הל"ג ימים. כמו שביארנו בסידור פסח כהלכתו ח"ב פרק י"ב ס"ק ד' ע"ש, וע"ש מש"כ אם אפשר לאדם לחלק בין תספורות לנשואין, שבנשואין ינהגו כמנהג אחד ובתספורות כמנהג השני בימים אחרים.

דוכתב הרמ"א שם בסעיף ג' שאין לנהוג היתר בשני המנהגים ביחד, והוסיף במ"ב ס"ק ז' אבל יכול לתפוס חומרי שני המנהגים, דהיינו שיהגו איסור מפסח עד ערב שבועות, או עד יום ראשון של ימי ההגבלה, חוץ מל"ג בעומר, ואף שנוהג שני חומרות הסותרות זו לזו אינו ככסיל ההולך בחושך, כיון שעושה כן רק מחמת הספק שאינו יודע איזה מנהג הוא העיקר, ומ"מ א"צ לעשות כן אלא יכול לתפוס איזה מנהג שירצה, ואין לחוש שמא מנהג המקום ההוא אינו כן, דכיון שהוא רק מנהג בעלמא אין להחמיר בספק, אבל אם ידוע מנהג המקום אין לו לשנות בין להקל ובין להחמיר.

הובזמנינו באר"י ברוב המקומות של מנהג אשכנז נוהגים להחמיר ל"ג ימים מיום הראשון של הספירה בתספורות ובנישואין וריקודים ומחולות עד ל"ג בעומר, ולמנהג ספרד עד ל"ד בעומר, [ובח"ו"ל יש קהילות שנוהגים אבלות מר"ח אייר ואילך].

נושאים בהלכה המשך מעמוד 4

אלא עוד חידוש יש בזה, והוא שתורה כצורתה א"א למוסרה לישראל אחר מיתת משה, כיון דרק משה בדרגתו יכול היה להעבירה לישראל, הוא ולא אחר. וממילא שאמר הקב"ה "משה עבדי מת והתורה נקראת על שמו", ושאמר "לא בשמים היא" שני הדברים שווים המה.

ובעומדנו לפני יום מתן תורה, יום פטירת דוד מלכא משיחא, נביא בזאת הערה בעניינו: הגמרא בסנהדרין (צה, א) מספרת שדוד המלך נקלע

רבי חנינא כו', ולוקים רבי יוחנן אנפשיה אמרי אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, והתם אי אפשר לפרש שאין דעתו מכוונת, כי למה צריך שיהא דעתו מכוונת. לכן נ"ל לפרש הטעם משום דאיתרע מזליה ומדת הדין מתוחה כנגדו."

ולענ"ד נראה דענין 'אין חבוש' הוא משום דכח תפילת החולה או הנזקק אינה מתקבלת כ"כ, מהסיבות הידועות. אך משא"כ בדרך הצלה של אמירת שם הקודש, שאינו מדין תפילה, אלא הוא מכח שם הקודש (וגם בשמות טומאה אפשר לפעול גדולות), ובזה ל"ש האי ד'אין חבוש', ולכן ביאר רש"י שחסרון דוד היה חסרון טכני, בכך שהתקשה לכווין בשם.

פרשת השבוע

והעברת שופר תרועה (כה, ט)

לכאורה ראוי היה יותר לומר 'תרועת שופר' ולא 'שופר תרועה', כשם שאומרים 'קול שופר' ואין אומרים 'שופר קול'.

אומר "הכתב והקבלה": נאמר בזהר הק' (אמור צ"ב): "שופר תרועה אמאי? אלא שופר דמתבר שלשלאין דמתבר שלטנותא מכל עבדין... לאחזאה חירו בכולא". לאמר, 'תרועה' האמורה בכתוב משמעותה היא מלשון 'תרועם בשבת ברזל' (תהלים ב', ט), היינו השופר שובר את השלטון הזה ומוציא לחירות.

לפי זה שפיר נסמכה המלה 'שופר' אל המלה 'תרועה', ומשמעות הכתוב: 'שופר ששובר'.

וישבתם על הארץ לבטח... וישבתם לבטח עליה (כה, יח-ט)

"וישבתם על הארץ לבטח - שבעון שמיטה ישראל גולים. וישבתם לבטח עליה - שלא תדאגו משנת בצורת" (רש"י).

ויש לבאר, מהיכי יתיתי לייחס הפסוק הראשון לעניין הגלות והפסוק השני לעניין הבצורת דוקא, שמא תאמר איפכא?

כתב "נחל אליהו": ידוע הכלל בדקדוק המקראות שהדבר שחפצים להדגיש נכתב בתחילה [וכגון הנאמר במלכים א', כ', יח] "אם לשלום יצאו תפשו חיים ואם למלחמה יצאו חיים תפשו" (עיי' אבן עזרא קהלת ה', א').

והנה בפסוקים שלפנינו, בפסוק הראשון הוקדם "על הארץ", ללמד שזהו העניין המודגש, שיהיו על הארץ ולא יגלו ובפסוק השני נאמר קודם "וישבתם לבטח", הרי עיקר ההדגשה הוא עניין ה'בטח' שיהיה להם בישיבתם בארץ והיינו שלא ידאגו מן הבצורת.

ויצא בשנת היובל הוא ובניו עמו (נד)

מדוע יוצאים בניו עמו?

כתב הנצי"ב ב"העמק דבר": כשהאב יוצא מחויבים הבנים לצאת מבית העובד כוכבים שהיו רגילים להיות שם. לפי שכל זמן שהאב לא יצא, הרי הוא משגיח עליהם שלא יכשלו בבית העובד כוכבים באיסוריו, אבל כשהאב יוצא אין משגיח עליהם, משום כך מחויבים לצאת.

אם בחקתי תלכו (כ"ו, ג')

שתהיו עמים בתורה (תר"כ).

"עמל התורה" - ב"חוקים", "החוקים" הם אותן מצוות אשר קוצר בינתו ושכלו של האדם לא מאפשר לו לתפוס ולהשיג את עניינן וטעמן.

והנה, למרות שהתורה נעלמת מעיני כל חי והיא נעלה ונשגבה מבינת אנוש, ואף שיודע שלא יוכל להשיג תכליתה. מכל מקום האדם עמל ומייגע עצמו בה. וכל כך למה - מרוב תביבותה בעיניו, שהרי היא מאמר המלך.

וכך רגיל הזה"ק לנקוט הלשון "לאשתדל באורייתא".

(שפת אמת)

ואכלתם לחמכם לשבע (כ"ו, ה')

אוכל קמעא ומתברך במעיו (רש"י).

לשם מה דרושה להם ברכה זו, לאחר שכבר נתברכו בשפע מזון ולא חסר להם מאומה: "ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו והשיג לכם דיש את בציר" וכו'.

ברם, רגילים העולם לחשוב כי השובע בא כתוצאה מריבוי האכילה. לא כן הדבר. הנסיון מלמד, כי יש כאלה המרבים

באכילה ועדיין בטנם תחסר. לעומתם, יש המסתפקים באכילה מועטת ואוכלים לשובע נפשם.

צא ולמד, לא האכילה משבעת, אלא ברכת ה' הניתנת באוכל היא המשביעה. כשאין ברכת ה', לא ישיב גם אם ירבה באכילה. לכן, אף על פי שכבר נתברכו בשפע, עדיין זקוקים הם לברכה מיוחדת על השביעה. (רבי ירוחם ממיר)

והתהלכתי בתוכם (כ"ו, י"ב)

מה שייר לשון "והתהלכתי" להשראת השכינה. אכן, השכינה במקדש היא בקרב בני ישראל,

ברם, מכל מקום ההשגחה הפרטית אינה דומה בכולם אלא משתנית מאיש לרעהו, כל אחד ואחד בהתאם למעשיו ולדרגתו. נמצא שהשגחת ה' מתהלכת מאחד לאחד.

(העמק דבר)

ונסתם ואין רדף אתכם (כ"ו, י"ז)

ולכאורה מה קללה יש בזה כאשר אין רדף אתכם. אדרבה, הקללה היתה אילו אכן היה "רדף".

ברם, על הפסוק "והאלוקים יקבע את נרדף" (קהלת ג', ט"ו) דרשו חז"ל: אפילו צדיק רודף רשע, וכל כך למה.

כאשר יש "רדף" ו"נרדף", כי אז ה"נרדף" זקוק לרחמים ולהצלה מיד רודפו, ולכן הקב"ה בעל הרחמים ניצב לימינו, להושיענו ולהצילנו מיד ה"רדף".

אך כל זאת כאשר אכן יש "רדף". ואולם, כאשר אין "רדף", הרי אז יזכה ה"נרדף" לסייעתא דשמיא ולמידת הרחמים מן השמים.

"ונסתם ואין רדף אתכם" - קללה היא זו. (הגר"א)

סוג' מהפרשה המשך מעמוד 1

מעשיהם של צדיקים

בהצנע לכת

במשך שנים רבות עסק רבי ראובן דב צ"ל במסחר, כשהוא נוהג בהצנע - לכת ומסתיר את רום מעלתו הרוחנית מעיני הבריות. הוא עסק בעסקי יערות, בסוכניות שונות וביבוא סחורות, אך גם באותם ימים, היה מוצא שעות בהן היה מרכז את עיונו בדברי תורה וברעיונות מוסריים.

מכריו הסוחרים שהיו מזדמנים לבית המדרש כאשר היה שקוע בלימוד המוסר "בשפתיים דולקות", כפי שהורה רבי ישראל סלנטר צ"ל, היו עומדים משתוממים ומתקשים להאמין, כי זהו האדם שעמו הם עסוקים בענייני מסחר. במשך כל שעות היום היה מסתיר את פנימיותו, מתהלך ונוהג כאחד הסוחרים העשירים. ואיש לא העלה בדעתו, כי מדובר באחד מאנשי המעלה של הדור, שראשו עסוק ללא הרף בהתעלות רוחנית ובמחשבות של יראת שמים.

גם תלמידי חכמים מובהקים וראשי תנועת המוסר היו מביעים התפעלות מדרכו הייחודית. הסבא מנובהרדוק, רבי יוסף יוזל הורביץ צ"ל, ששיטתו גרסה שכדי שהאדם

יגשים את מטרותיו הרוחניות עליו להתנתק לחלוטין מכל ענייני העולם הזה, היה מגיב בהשתאות בכל פעם שהזכירו את רבי ראובן דב כדוגמא לכך שאפשר גם בתקופתנו לזכות לשני שולחנות.

"רבי ראובן דב-זה משהו מיוחד", אמר הסבא מנובהרדוק, "הוא הרי 'אמן' הפועל בניגוד לדרך הטבע, יחיד סגולה בדור ואין לו בשילוב חיי העולם עם צדקות מופלגות ומעלות רוחניות נשגבות".

רבי ראובן דב גם ראה את עצמו כ"מתלמד ומתחנך" עד יומו האחרון. כל ימיו חיפש דרכי חיזוק והתעלות, כבן שיבה צעיר.

והשתא אם הקנין נפעל ע"י הדעת, והמעשה קנין הוא המביאו לידי גמירות דעת, אפשר לחלק בין מקח למציאה, דבמקח אין בכח מעשה משיכה להביא את גמירות הדעת למוכר, ורק קבלת המעות הם המביאות המוכר לידי גמירות דעת [זהו אין תלוי ב'] הצדדים שנתבאר לעיל מי פועל הקנין, דאף אם נימא שהמוכר אינו פועל הקנין אלא סגי בהתרצותו מ"מ התרצות זו גם זקוקה לגמירות דעת] ולהכי נקטי 'תוס' דבמציאה ומתנה שא"צ אלא את הקונה דהרי ליכא מקנה, שפיר מהני משיכה דהיא באמת תביאנו לידי גמירות דעת, אמנם אם נימא דהמעשה קנין הוא פועל הקנין והוצרך בדעת אינו אלא כדי להחשיב המעשה למעש"ק, א"כ אין שייך לחלק בזה בין מקח למציאה, דאם חזינו במקח שלא מהני משיכה וע"כ דבישראל אי"ז מעש"ק, א"כ מבואר שאין בכח דעת המוכר והקונה לקנין להחשיב המשיכה כמעש"ק, וא"כ מציאה ומתנה לא שגא, ולהכי נקט הרמב"ן דמולא מהני משיכה במקח ע"כ דל"מ נמי במציאה ומתנה ולדרך זו ארוחנא נמי למה שהק' בתחילה דמאי שייך לחלק בזה בין גוי לישראל, דלהנתבאר י"ל דאם המעשה קנין גורם הגמור"ד אכן צ"ב מאי שגא ישראל מגוי בזה והרי ס"ס איכא גמור"ד שהיא הקונה, אבל אם נימא דהדעת מחשיבה למעש"ק, והמעש"ק הוא הקונה א"ש דאמנא הדעת מגדירה המעשה כמעשה בעל משמעות ולא כעשייה סתמית אבל מ"מ צריך שיחשב מעשה קנין לגביה האי קונה, וכל שלא החשיבה התורה הדבר כמעש"ק לגבי לא מהני

רבי ראובן דב דסלר צ"ל

הוא נמנה בין חברי החבורה החשאית של תלמידי הסבא מקלם, שנקראה בשם הד"ט (הדבק הטוב).

חבורה זו כרתה ברית של התעלות רוחנית משותפת, כשהם מתקנים לעצמם תקנות קבועות ו"קבלות" מחייבות.

גם בשנותיו האחרונות המשיך באותה דרך. בין הכתבים שהשאיר אחריו נמצאו "קבלות" שקיבל על עצמו באותן שנים. בין היתר הוא כותב לעצמו: "אין לך לסמוך על עצמך כלל וכלל. לכן מההכרח להעמיד שומר על עצמך ולתבוע על כל אשמה ועיוות. ואם מהעצלות הארורה ומקלות הדעת הבזויה נוסף על הגאווה, אין שומר מבחוץ שיגוער ויבייש, יש להשתדל להעמיד שומר מבפנים, ולא עכברא גנבא וכו' וכו'.

העזובה היא היא הרעה היותר גדולה ומסוכנת, ומהנחוץ לשרש אחריה לבטלית לתת לה מקום לשלוט".

כך, במשך עשרות שנים, התגדל והתעלה רבי ראובן דב צ"ל, כשהוא מתאמץ בכל כוחו להסתיר את עצמו מעין-רואים, ומרבה להצטנע ולהמעיט את עצמו, האיש שמספרים כי הסבא מקלם אמר עליו, שביראת

שמים הוא הגדול מתלמידיו, וכי היה כדאי כל ייסודו של בית תלמודו בגללו בלבד, האיש שר' ירוחם ליבוביץ צ"ל, המשגיח של ישיבת מיר, כתב לאחר הסתלקותו, כי כל עוד היה חי "היה נדמה לי כאילו שורש גזע רוח חיינו חי, הוא הסבא קדישא צ"ל" לא החזיק טובה לעצמו וברח מן הכבוד בכל דרך אפשרית. גם כשנאלץ לגלות טפח מדמותו הרוחנית, כאשר התבקש להשמיע שיחות מוסריות בפני תלמידים צעירים, היה נוהג לומר, כי דומה הוא בסך הכל לשמש הדופק האשמות הבוקר על פתחי הבתים וקורא לסליחות - ואילו הוא בעצמו חוזר לביתו לישון...

נושאים בהלכה

המדור נועד לעזור את לב חמעינים בלבד ולא לפסוק חלצה למעשה

גדר 'תורת משה'

איתא בפסחים (נד, א) שהתורה קדמה לעולם, ובב"ד (א, ב') נאמר שהקב"ה הביט בתורה וברא את העולם, וכ"ה בהקדמת זוה"ק. ובשבת (פ"ב, ב') מובא שהתורה היתה גנוזה תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם. ומצינו בירושלמי שקלים (ט"ז ב') שעם עשרת הדברות נכתבו על הלוחות גם "כל אותיות ודקדוקי תורה". ומצינו דהאבות למדו את כל התורה עוד קודם מתן תורה, ועי' גיטין ס' ע"א ועי' ידועים ד' הרמב"ן, הרמ"ע מפאנו והגר"א ז"ל על "משה כותב בדמיו".

והנה הרמב"ם בהקדמתו ל"ד החזקה כתב: "כל התורה כתבה משה רבינו קודם שימות בכתב ידו, ונתן ספר לכל שבט ושבת וספר אחד נתנו בארון לעד, והמצוה שהיא פירוש התורה לא כתבה, אלא צוה בה לזקנים ויהושע ולשאר כל ישראל, ומפני זה נקראת תורה שבע"פ, עכ"ל. ויש להבין, שהרי אם התורה היתה כתובה עוד קודם מ"ת, מה היה הענין שמשם רבינו עצמו יכתבנה וימסרנה לישראל, וגם א"נ שהתורה כצורתה הנוכחית נכתבה ע"י משה ולא קודם לכן, מפני המאורעות הרשומים בה וכו', איתי יש להבין מדוע דוקא משה כתבה ולא שהקב"ה עצמו יכתבנה וימסרנה לישראל. וכן מצינו במקומות רבים דהתורה היא "תורת משה", ויש להבין הענין בזה.

והנראה דהנה איתא בחז"ל (דברים רבה פ"א, ובעוד דוכתין, ומובא בשפ"א בכמה מקומות) ד"משה איש האלוקים" פרושו שמשם היה בבחינת "חציו איש חציו אלוקים". והר"א בן הרמב"ם כתב שלא היו יכולים לראות את משה בלא דרגת נבואה מסוימת, מרוב מעלתו ורוממותו. וכן מצינו שכל הרמב"ם (יסוה"ת ז' ו') שלהבדיל משאר הנביאים, משה "נקשרה דעתו לצור העולמים ולא נסתלק ממנו ההוד לעולם וקרן עור פניו ונתקדש כמלאכים".

והמשך חכמה בהקדמתו הקשה: "איך צוה השם שיאמינו לעולם במשה, הא 'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים' (ברכות לג, ב) ואין הידיעה מוכרחת הבחירה? ושואל יבחר משה אחר זה חלילה, להוסיף מדעתו, וכתב: 'ועל כרחין, שהש"ת שלל ממנו הבחירה לגמרי, ונשאר מוכרח כמלאכים".

ונראה דצורת מסירת התורה מהקב"ה לישראל כצורתה וכתבניתה (אש שחורה ע"ג אש לבנה שנמסרה לנשיקה בעוה"ז ולפעול בהלכותיה בעולם הזה) נמסרה דוקא בצורה זו, שהקב"ה העבירה ע"י משה, אשר בחינתו כמי ש"חציו אדם", "נתקדש כמלאכים" ו"נשאר מוכרח כמלאכים". ומסירת התורה למשה וממנו ליהושע וממנו לזקנים וכו', לא היתה סתם כך העברה בעלמא מדור לדור, אלא סדר השתלשלות המסירה היה בדיוק, שרק משה, שהיה כה נאצל וקדוש, יכול היה לקבלה מהקב"ה למסרה לדורות שלאחריו. וחסרון "במוסר" התורה מביא היה לחסרון בעצם "מסירת התורה". ולזה נצרך היה שדוקא משה רבינו בעצמו יכתוב את התורה, בהיותו בר הסמך היחיד לקבלה מהקב"ה ולמסרה לישראל, וז"פ דברי הרמב"ם.

ובזה יבואר דברי משה להקב"ה (שמות ל"ב, ל"ב): "ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת", וצ"ת. ולפיכך נ"ת יבואר דמחיקת שמו של משה מהתורה ו"מסירתה, היא פגם בעצם מסירת התורה כצורתה, דדוקא משה, במעלתו וקדושתו המיוחדת, נועד להעביר את התורה מהקב"ה לישראל, ומחית שמו תפגם במסירת התורה.

ובמנחות (כ"ט, ב') שאל משה את הקב"ה אמאי לא מוסר התורה לר"ע, שדורש תילי הלכות על כל קוץ וקוץ, והשיב לו הקב"ה "שתוק". ולפיכך נ"ת י"ל דאמנם מצד דרגת הלימוד ועומק הבנת התורה, היה ר"ע ראוי כמשה רבינו להעביר התורה לישראל, אך הקב"ה השתיקו למשה, כיון דמלכד דרגתו בתורה דמשה, נועד דוקא משה למסור התורה בהיותו "חציו אדם" וקרב להקב"ה "לנתקדש כמלאכים". ו"ותחסרהו מעט מאלוקים" שנאמר על משה, כבנדרים ל"ח, א'. ועי' ל"ש שרבי עקיבא יקבל התורה וימסרנה. (ואמנם גבי עזרא מצינו בסנהדרין כ"א ב' דכילה תורה להימסר על ידו. וי"ל פ' בזה).

והחת"ס כתב ש"משה" בגימטריא "צנור", וה"ד בס' יד אליעזר (הוצאת מכון ירושלים, יו"ד הלכות כיבוד אב ואם), ולדברינו משה אכן היה הצינור היחיד להעברת התורה, הוא ואין בלתו.

והנה ביהושע (א, א') איתא "ויהי אחרי מות משה וכו'" ופרש"י שחז"ל דרשו: 'ג' אלפים הלכות נשתכחו בימי אבלו של משה. בא יהושע ושאל. א"ל הקב"ה: משה עבדי מת והתורה על שמו נקראת. לומר לך אי אפשר, צא וטורדן במלחמה". ואילו בתמורה (ט"ז, א') איתא שהקב"ה השיב ליהושע שאינו יכול לומר לו ההלכות, כיון ש"לא בשמים היא", וכבר דקדקו בספרים על שינוי הענין.

ולדברינו ישנה בזה הבנה חדשה בדין "לא בשמים היא". שאין הכוונה רק שהוחלט שא"א לקבוע הלכות ע"פ שיתגלה מן השמים, כיון שכ"א יאמר שמהשמים התגלה לו דין כזה או אחר, כש"ב בשו"ת חת"ס (ח"א או"ח סי' ר"ח). ואין פירושו רק שהתורה ניתנה לישראל והקב"ה הפקיע מכווחו לאסוקי אליבא דהלכתא אחר מתן תורה (כמש"כ הבית הלוי).

המשך בעמוד 2

זמני הלכה למעשה אופק אלעד

בעריכת הרה"ג רא"י זילבר זצ"ל

נה"ח מישורי	נה"ח הנראה	סוזק"ש מג"א	סוזק"ש הגר"א	שקיעת החמה
שבת	5:48	5:55	8:21	9:10
יום א'	5:47	5:54	8:20	9:10
יום ב'	5:46	5:53	8:19	9:09
יום ג'	5:45	5:52	8:19	9:09
יום ד'	5:45	5:52	8:18	9:09
יום ה'	5:44	5:51	8:18	9:08
יום ו'	5:43	5:50	8:17	9:08
שבת	5:43	5:49	8:17	9:08

ביהמ"ד המרכזי "מאור שרגא"

ואפיל תחנת... עד שתחנני ותשמע תפילתי

הננו להודיע כי כמידי חודש תתקיים ביום חמישי

ערב ראש חודש סיון (מוקדם)

תפילת מנחה עם סדר יום כפור קטן

בשעה 1:10 בהיכל ביהמ"ד הגדול

בשעה 6:30 בהיכל ב'

עזרת נשים פתוחה (כניסה מכוון חניית שכ' נחלת שרגא)

ביהמ"ד המרכזי "מאור שרגא"

הננו להודיע כי לבקשת הציבור נוספו מניינים

לתפילת מנחה בערב שבת

ולהלן הזמנים הקבועים

זמן, מנחה, 1:20, 1:30, 1:40, 1:55, 2:10, 2:30, 3:00, 3:30, 4:00, 4:30, 5:00, 5:30, 6:00, 6:30 דק' לפני השקיעה

הננו להודיע כי החל מש"ק במדבר יחולו שינויים

בזמני תפילת מנחה בשבת קודש כדלהלן

1:15, 4:30, 5:00, 5:30, 6:00, 6:30 דק' לפני שקי

בית הכנסת "אבי עזרי"

במסגרת השיעורים מפי גדולי הרבנים והדיינים בהלכות חו"מ

יתקיים במוצ"ש פר' בה"ב בשעה 22:00 שיעור ע"י

הרה"ג רבי יאיר פונקל שליט"א

מח"ס "יאיר אור", "מאורי המצוות" "מאורי ההלכה"

השבוש השיעור בדיני תשלומי תיוון, בשדכנות, בעסקאות,

גוי של שבת

נמצא בבית הוראה ברח' ר' מאיר 11,

החל מכניסת שבת עד השעה 1:00 בלילה,

ובשבת בבוקר החל מהשעה 8:30 עד 13:30,

כמו"כ במקרה הצורך שיש היתר ברוך להתקשר

הנכרי יהיה זמין בטל' 053-5553752

בברכת השבת

ביהמ"ד המרכזי "מאור שרגא"

הננו שמחים להודיע עם תחילת לימוד

מסכת חולין

מסדר דף היומי

על השיעורים המתקיימים בס"ד ע"י צוות מגיד

שיעורים בעלי הסברה נפלאה ולהלן הזמנים

5:00-5:30 - ע"י הרב יעקב פולק שליט"א

9:05-10:05 - ע"י הרב הלל פינקוס שליט"א

10:15-11:15 - ע"י הרב ישראל זינגול שליט"א

13:30-14:30 - ע"י הרב דב באום שליט"א

17:05-18:10 - ע"י הרב יהודה דינבצקי שליט"א

21:00-22:00 - ע"י הרב אליהו שטרנבוך שליט"א

22:00-23:00 - ע"י הרב יעקב הולצר שליט"א

יש קונה עולמו בשעה אחת!

הקהילה התורנית אלעד

ברכת מזל טוב וגדיא נאה שלוחה למע"כ

הגאון רבי צבי פכטר שליט"א

ראש כולל "מדרש אליהו"

לרגל השמחה בהכנס הנכד לנועם עול תורה ומצוות

בן להרב אברהם דוד ליסטוקין שיחי

יהא רעווא מן שמאי שיזכו לרוות רוב נחת דק' מכל יוצאי

חלציהם כל הימים מתוך אושר ורוב ברכה כל הימים

הקהילה התורנית אלעד בד"צ אלעד

ברכת מזל טוב וגדיא נאה שלוחה למע"כ

הגאון רבי משה ויזמן שליט"א

רב ביהמ"ד "עמק ההלכה" ומורה הוראה בד"צ אלעד

לרגל השמחה בנישואי הבת תח' עב"ג נ"י

יהא רעווא מן שמאי שיהא הבית בנין עדי עד ויזכו לרוות רוב

נחת דק' מכל יוצאי חלציהם כל הימים

הקהילה התורנית אלעד

ברכת מזל טוב וגדיא נאה שלוחה למע"כ

הגאון רבי אריה פרידמן שליט"א

ר"מ ישיבת "כנסת יחזקאל"

לרגל השמחה באירוסיה הבת תח' עב"ג נ"י

יהא רעווא מן שמאי שיהא הבית בנין עדי עד ויזכו לרוות רוב

נחת דק' מכל יוצאי חלציהם כל הימים

לכולל יום שישי (חדש)

ניתן לקבל אברכים - לפרטים - 058-3202268

עולמי
אומר
ל?

שעת רצון זו
בר"ח סיון
ויתנו צדקה
לעניים הגוים

תורמים
104
לעני העיר

השלה הקדוש
מורנו הרב ר' שמואל בן אברהם הלוי הורוויץ זצ"ל

909-0000

שמות לחפילה ניתן להעביר
עד חם חמישי כ"ז אדר
בשעה 12:00 ולמחרת

בשיטת המורא דאמרי' הגר"ח' מוסרין שליט"א